

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת ויצא

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת ויצא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף ק"נ ע"ב)

רבי חייא פתח ואמר, דבְּרֵי עוֹנוֹת גָּבְרוּ מְנִי
פְּשָׁעֵינוּ אֵתָּה תִּכְפָּרֵם (תהלים מ"ה), הָאִי
קָרָא קִשְׁיָא, דְּלֹא סִיפִיָּה רִישִׁיָּה וְלֹא רִישִׁיָּה
סִיפִיָּה. אֲלֵא דְדוֹר בְּעָא עַל גְּרַמְיָה, וְלִבְתָּר
בְּעָא עַל כְּלָא דְּבְרֵי עוֹנוֹת גָּבְרוּ מְנִי, אָמַר

רבי חייא פתח בתיב ואמר דבְּרֵי
עוֹנוֹת גָּבְרוּ מְנִי פְּשָׁעֵינוּ אֵתָּה
תִּכְפָּרֵם (תהלים ס"ה), הָאִי קָרָא
קִשְׁיָא, דְּלֹא סִיפִיָּה רִישִׁיָּה, וְלֹא
רִישִׁיָּה סִיפִיָּה, זֶה הַפְּסוּק קָשָׁה, כִּי
אֵין סוּפוֹ דוּמָה לְרֵאשׁוֹ, וְאֵין רֵאשׁוֹ
דוּמָה לְסוּפוֹ, כִּי מִתְחִיל בְּלִשׁוֹן יַחֲדָ

וּמְסִים בְּלִשׁוֹן רַבִּים, אֲלֵא דְדוֹר בְּעָא עַל גְּרַמְיָה וְלִבְתָּר בְּעָא עַל כְּלָא, אֲלֵא דְדוֹר בְּקֵשׁ קִדְּם
מִחִילָה עַל עֲצָמוֹ (וְאָמַר כְּרוּב רַחֲמִיָּד מַחַה פְּשָׁעֵי) וְאַחַר כֵּן בְּקֵשׁ עַל כְּלָם וְאָמַר דְּבְרֵי עוֹנוֹת

מוסר

(מספר תפארת הקדש דף ג' ע"ב מרו"ל)

כָּל הַכּוֹעֵס כָּל מִינֵי גִיהֶנָם שׁוֹלְטִים עָלָיו וְהֶעֱבַר רַעָה מִבְּשָׂרָךְ אֵין רַעָה אֲלֵא גִיהֶנָם.
שְׁנֵאָמַר (קהלת יא) וְהָסַר כְּעַס מִלִּבְךָ כָּל הַכּוֹעֵס אֲפִילוֹ שְׂכִינָה אֵינָה חֲשׂוּבָה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"א)

א לְעוֹלָם וְלָמַד אָדָם תּוֹרָה וְאַחַר כֵּן יִשָּׂא אֵין דַּעְתּוֹ פְּגוּיָה לְלָמוּד. וְאִם הָיָה יִצְרוֹ
אִשָּׁה שָׂאָם נִשָּׂא אִשָּׁה תַּחֲלָה מִתְגַּבֵּר עָלָיו עַד שְׁנִמְצָא שְׂאֵין לְבוֹ פְּגוּי,

זוהר

תרגום הזוהר

גָּבְרוּ מְנִי. אָמַר דָּוִד אָנָּה יִדְעָנָא
בְּגִרְמֵי דְחֻבְנָא, אָמַר דָּוִד, אֲנִי יוֹדַע
בְּעִצְמֵי שְׁחֻטָּאֵי, אָכַל בְּמַה חֲיִיבִין
אֵינּוֹן בְּעֻלְמָא דְאַתְּגַבְרוּ חוֹבֵייהוּ
עַלְיֵיהוּ וְיִתִּיר מְנִי, אָכַל בְּמַה רְשָׁעִים
יִשְׁנִים בְּעוֹלָם שְׁנַתְּגַבְרוּ עוֹנוֹתֵיהֶם
יִתֵּר מִמְּנִי, הוֹאִיל וְכֹן, לִי וְלַהוֹן
פְּשָׁעֵינוּ אַתְּהָ תְּכַפְּרֵם, הוֹאִיל וְכֹן
הוּא, (אֲנִי מְבַקֵּשׁ) לִי וְלָהֶם תְּכַפֵּר
פְּשָׁעֵינוּ (וְלָכֵן סִיּוּם בַּלְשׁוֹן רַבִּים).

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְחֲיִיבִין סְגִיאִין
בְּעֻלְמָא בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה שְׁהֲרַשְׁעִים
מִתְרַבִּים בְּעוֹלָם, אֵינּוֹן סְלִקִין עַד
הֵהוּא אַתְר דְּסִפְרֵי דְחֲיִיבֵי אַתְּפַתְחוּ, הֵם
(לְדוּגְמָא לְזִכּוֹת אוֹ לְחוּבֵי), בְּמַה דְאַתְּ אָמַר
כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דְּנִיאל ז', י') דִּינָא יְתִיב
וְסִפְרִין פְּתִיחוּ, פְּרוּשׁוֹ, הַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל
כֶּסֶף דִּין וְהַסְפְּרִים נִפְתְּחוּ, וְהֵהוּא סִפֵּר
(דִּינָא עָלָה קְיִימָא) (נ"א) לְעִילָא
מְרִישִׁיָה דְדָוִד אֵיהוּ, וְאוֹתוֹ הַסֵּפֶר
הַפְּתוּחַ הוּא לְמַעְלָה מֵרֹאשׁ דָּוִד
(הֵינּוּ לְמַעְלָה מִמִּדַּת הַמַּלְכוּת,
וְעַל פֶּן אֵין בִּיכּוּלַת דָּוִד לְתַקְנָם),
בְּגִינֵי כֵּךְ וּבִשְׁבִיל זֶה אָמַר
דְּבָרֵי עוֹנוֹת גְּבָרוּ מְנִי, שְׁנַתְּגַבְרוּ
וְעָלוּ לְמַעְלָה מִמְּנִי, וְאֵין
בִּיקְלָתִי לְהַמְתִּיקֵם, וְעַל דָּא
וְלָכֵן פְּשָׁעֵנוּ אַתְּהָ תְּכַפְּרֵם.

דָּוִד, אָנָּה יִדְעָנָא בְּגִרְמֵי דְחֻבְנָא, אָכַל בְּמַה
חֲיִיבִין אֵינּוֹן בְּעֻלְמָא דְאַתְּגַבְרוּ חוֹבֵייהוּ
עַלְיֵיהוּ וְיִתִּיר מְנִי, הוֹאִיל וְכֹן, לִי
וְלַהוֹן פְּשָׁעֵינוּ אַתְּהָ תְּכַפְּרֵם.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְחֲיִיבִין סְגִיאִין בְּעֻלְמָא, אֵינּוֹן
סְלִקִין עַד הֵהוּא אַתְר דְּסִפְרֵי דְחֲיִיבֵי אַתְּפַתְחוּ,
בְּמַה דְאַתְּ אָמַר (דְּנִיאל ז') דִּינָא יְתִיב וְסִפְרִין
פְּתִיחוּ וְהֵהוּא סִפֵּר (דִּינָא עָלָה קְיִימָא) (נ"א)
לְעִילָא מְרִישִׁיָה דְדָוִד אֵיהוּ, בְּגִינֵי כֵּךְ
דְּבָרֵי עוֹנוֹת גְּבָרוּ מְנִי, וְעַל דָּא פְּשָׁעֵנוּ אַתְּהָ תְּכַפְּרֵם.

מוסר

מְרַבִּים מְזַכִּיּוֹתֵינוּ שְׁנֵאמַר (שם כט) אֵישׁ
אֵף יִגְרֶה מְדוּן וּבְעַל חֵימָה רַב פִּשְׁעֵי. כָּל
הַכּוֹעֵס אִם חָכֵם הוּא חֲכָמְתוֹ מְסַתְּלֶקֶת
אִם נְבִיא הוּא נְבוּאָתוֹ מְסַתְּלֶקֶת, מְנָא לָן
מִמִּשְׁהָ שְׁנֵאמַר (בַּמְדַּבֵּר לֹא) וַיִּקְצוּף מִשָּׁה

כְּנַגְדוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים י') רָשָׁע כְּגוֹבֵה אָפוֹ
בַּל יִדְרוֹשׁ. וְגו'. כָּל הַכּוֹעֵס מִשְׁפַּח תְּלַמּוּדוֹ
וּמוֹסֵיף טְפִשׁוֹת שְׁנֵאמַר (קהלת ז') כִּי כַעַס
בְּלֵב פְּסִילִים יִנּוּחַ וּכְתִיב (משלי יג) וּכְסִיל
יִפְרוֹשׁ אֹתָהּ. כָּל הַכּוֹעֵס בְּיָדוֹעַ שְׁעוֹנוֹתֵינוּ

הלכה פסוקה

וּמוֹלִיכוֹ אֶצֶל מְלַמֵּד הַתִּינוּקוֹת: ג' הִיָּה מְנַהֵג
הַמְּדִינָה לִיקַח מְלַמֵּד הַתִּינוּקוֹת שְׂכָר גֹּתָן
לֹא שְׂכָרוֹ. וְחֲיִיב לְלַמְּדוֹ בְּשִׁכְרָא עַד שִׁיקְרָא
תּוֹרָה שְׂפָכְתָּב פְּלָה. מְקוּם שְׁנַהֲגוּ לְלַמְּדוֹ
תּוֹרָה שְׂפָכְתָּב בְּשִׁכְרָא מִתֵּר לְלַמְּדוֹ בְּשִׁכְרָא.

יִשָּׂא וְאַחַר כֵּךְ יִלְמַד תּוֹרָה: ב' מְאִימָתִי
אָבִיו חֲיִיב לְלַמְּדוֹ תּוֹרָה, מִשְׁנֵיתֶחִיל לְדַבֵּר
מְלַמְּדוֹ תּוֹרָה צְוָה לָנוּ מִשָּׁה וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל,
וְאַחַר כֵּךְ מְלַמְּדוֹ מְעַט מְעַט פְּסוּקִים עַד
שִׁיחֵיהּ בֶּן שֵׁשׁ אוֹ בֶּן שְׁבַע הַכֹּל לְפִי בּוֹרִיו,

יעקב פגונא דא, פגין פך לא הימין. אי תימא דלא הימין בקדשא פריד הוא, לא, אלא דלא הימין ביה בגרמיה, דילמא יחוב ויהוא חובא ימנע ליה דלא יתוב בשלם, ויסתלק נטירו מניה, ובגין פך לא הימין בגרמיה.

והיה יי לי לאלהים. אפילו רחמי כד איתוב בשלם אשוי לקבלי לדינא, פגין דאנא פלח קמיה תדיר.

אמר רבי אחא, אמר יעקב השתא לא אצטריכנא לדינא, כד איתוב לבית אבא אתפלילנא בדינא ואתקשר ביה.

לא האמין בעצמו.

והיה יי לי לאלהים, (הוי"ה הוא מדת הרחמים, אלהי"ם הוא מדת הדין), אפילו רחמי כד איתוב בשלם אשוי לקבלי לדינא כאשר אשוב בשלום, אפילו הרחמים אשים לנגדי לדין (דהינו שאעבדנו במדת הדין ואז אוכל להכניע הקלפות). פגין דאנא פלח קמיה תדיר, משום שאני עובד לפניו תמיד אמר רבי אחא, אמר יעקב, השתא לא אצטריכנא לדינא, עכשיו בדרך איני צריך למדת הדין, כי די לי במדת הרחמים, כד איתוב לבית אבא אתפלילנא בדינא ואתקשר ביה, אבל כאשר אשוב לבית אבי, אתפלל במדת הדין ואתקשר בו.

מוסר

על פקודי החיל וגו' ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא וגו' אשר צוה ה' את משה מפלל שפמשה נעלם. נבואה מאלישע דכתיב (מ"ב ג) לולי פני יהושפט

הלכה פסוקה

אבל תורה שבעל פה אסור ללמודה בשכר שנאמר (דברים ד') ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני ה' וגו' מה אני בחנם למדתי אף אתם למדתם בחנם ממני וכן בשתלמודו לדורות למדו בחנם כמו שתלמודתם ממני. לא מצא מי שילמודו בחנם ילמוד בשכר שנאמר (משלי כ"ג) אמת קנה. יכול ילמד לאחרים בשכר תלמוד לומר

זוהר

תרגום הזוהר

אמר רבי יוסי לאו הכי, לא כן הוא כמו שאמרת שברוך לא הוצרך למדת הדין, אלא אמר השתא אם יהיה אלהים עמדי, אלא אמר עכשיו אם יהיה אלהים - מדת הדין - עמדי, דינא אצטריכנא לנטרא לי עד דאיתוב בשלם לבית אבא, אבא, אני צריך למדת הדין לשמר

אמר רבי יוסי, לאו הכי, אלא אמר, השתא אם יהיה אלהים עמדי דינא אצטריכנא לנטרא לי עד דאיתוב בשלם לבית אבא. אבל בין דאיתוב בשלם, אתפלילנא רחמי בדינא, ואתקשר בקשורא מהימנא לאכללא בלא בחד:

עלי ולעוררה על עשו ולכן הרוצים להזיקני, עד שאשוב לבית אבי, אבל בין דאיתוב בשלם אתפלילנא רחמי בדינא ואתקשר בקשורא מהימנא לאכללא בלא בחד, אבל בין שאשוב בשלום, אכלל רחמים בדין, ואתקשר בקשר אמונה (שהיא המלכות) להכליל כל הספירות כאחד:

מוסר

חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא עבודה זרה אתחשב ליה לבר נש מאן דאשתעי בהדיה כמאן דאתחבר בעבודה זרה ממש. מאי טעמא בגין דעבודה זרה ממש שריא בגויה ולא עוד אלא דעקר קדושה עלאה מאתריה ושריא באתריה עבודה זרה אל זר מה אל זר פתיב ביה (ויקרא יט) אל תפנו את האלילים בגוונא דא אסור לאסתפולי באפיה עד כאן לשונו:

(ש"א יז) ויחר אף אליאב ויאמר למה זה ירדת ועל מי נטשת מעט הצאן ההנה במדבר, וכתיב (אחר זה) באליאב (שם טז) אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו מפלל דהנה רחים עד האידנא. כל הכועס כאלו הדליק אש של גיהנם. כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה. וזה לשון הזוהר טורף נפשו באפו איהו טריף ועקר נפשיה בגין רוגזיה ואשרי בגויה אל זר ועל דא (ישעי' ב)

הלכה פסוקה

בחז, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה שגאמר (יהושע א') והגית בו יומם ולילה:

(שם) ואל תמבור, הא למדת שאסור לו ללמוד בשכר אף על פי שלמדו רבו בשכר: ד כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורין בין בחור בין שנהיה זקן גדול שתשש

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת ויצא

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קנ"ג ע"א)

תא חזי, (תהלים ק"ו) **אשרי** שומרי משפט,
דנטרי מהימנותא דקדשא בריך הוא,
בגין דקדשא בריך הוא איהו משפט, וכעי
ליה לבר נש לנטרא דלא יסטי לארחא אחרא,

תא חזי בא וראה, פתיב (תהלים קו)
אשרי שומרי משפט, דנטרי
מהימנותא דקדשא בריך הוא
שומרים אמונתו של הקדוש ברוך
הוא, בגין דקדשא בריך הוא איהו
משפט, משום שהקדוש ברוך הוא

נקרא משפט (שהוא מלך המשפט), וכעי ליה לבר נש לנטרא דלא יסטי לארחא אחרא אלא

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ע"ב)

יהיו דבריו מועטין וקול נמוך ומעט על האמת, ולא יעבור על לשונו כנב,
שחוק, ומעט שבועות השם אפילו ולא ישב בסוד משחקים כאמור בירמיה

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"א)

א עד אימתי חייב ללמוד תורה, עד יום זמן למודו שליש בתורה שבכתב. ושליש
מותו, שנאמר (דברים ד) ופן יסורו בתורה שבעל פה. ושליש יבין וישכיל
מלכבד כל ימי חייו. וכל זמן שלא יעסוק אחרית דבר מראשיתו ויוציא דבר מדבר
בלימוד הוא שוכח: ב ותייב לשלש את וידמה דבר לדבר ויבין במדות שהתורה

זוהר

תרגום הזוהר

דִּיהָא נְטִיר מְשַׁפֵּט, וְצָרִיף לוֹ לְהָאָדָם לְשֹׁמֵר עֲצָמוֹ שְׁלֵא יִטָּה לְדַרְךְ אַחֲרֵת, אֲלָא שְׂיִהִיָּה שׁוֹמֵר (דַּרְךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא) מְשַׁפֵּט בְּגִין דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא אִיהוּ מְשַׁפֵּט, דְּכָל אֹרְחֵי מְשַׁפֵּט, מְשׁוּם שְׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא מְשַׁפֵּט שְׁכָל דְּרָכָיו מְשַׁפֵּט.

עוֹשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת. שׁוֹאֵל, וְכִי בְּכָל עֵת יָכִיל בַּר נִשׁ לְמַעַבְדַּ צְדָקָה, וְכִי בְּכָל שְׁעָה יָכוֹל הָאָדָם לַעֲשׂוֹת צְדָקָה, וּמְשִׁיב אֲלָא מָאן דִּישְׁתַּדַּל בְּאוֹרְחֵי דְאוֹרְיִיתָא וְעֵבִיד צְדָקָה עִם אֵינֹן דְּאֲצַטְרִיכוּ לָהּ, אֲלָא מִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וְעוֹשֶׂה

צְדָקָה עִם אוֹתָם הַצְּרִיכִים לָהּ (גוֹרֵם יְחִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאת עֵת, כְּדִלְהִלָּן), דְּכָל מָאן דְּעֵבִיד צְדָקָה עִם מְסַכְנָא אֲסִיגֵי הֵיאָה צְדָקָה לְעִילָא וְתַתָּא, שְׁכָל מִי שְׁעוֹשֶׂה צְדָקָה עִם הָעֵנִי, מְרַבֵּה אוֹתָהּ צְדָקָה (מוֹסִיף עַו לְהַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאת צְדָקָה) לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

תָּא חוּי מָאן דִּישְׁתַּדַּל בְּצְדָקָה הֵיאָה צְדָקָה דְּעֵבִיד סְלִיק לְעִילָא, בָּא וּרְאָה, מִי שְׁמִשְׁתַּדַּל בְּצְדָקָה, אוֹתָהּ הַצְּדָקָה שְׁעוֹשֶׂה עוֹלָה לְמַעְלָה, וּמְטָא לְעִילָא לְהַהוּא אַתְרָא דִיעֵקֵב דְּאִיהוּ רְתִיבָא עֲלָאָה, וּמַגִּיעַ לְמַעְלָה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל יַעֲקֹב (שְׁהוּא מֵדַת תַּפְאָרַת) שְׁהוּא מְרַכְבֵּה עֲלִינָהּ, וְאֲמַשִּׁיד בְּרַבָּאן לְהַהוּא אַתְרָא מְמַבּוּעָא דְכָל מְבּוּעִין, וּמְמַשִּׁיד בְּרַכּוֹת לְאוֹתוֹ מְקוֹם

מוסר

(טו, יז) לֹא יִשְׁבְּתִי בְּסוּד מְשַׁחֲקִים וְאֲעֵלֶז מִפְּנֵי יָדָךְ בְּדַד יִשְׁבְּתִי כִּי זַעַם מְלֹאתָנִי. וְכִשְׁקוֹרָא בְּתוֹרָה וּבְנִבְיָאִים וּבְכַתּוּבִים וּבְתַלְמוּד וְרוֹאֵה הַגְּמוּל וְהַעוֹנֵשׁ וְיודַע כִּי עֲצָמוֹ מַעֲשִׂיו, יִכְנַע וְיִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ וְיִירֶף לְבָבוֹ וְיִירָא מַעוֹנֵשׁ הַדְּבָר וְיִשׁוּב

הלכה פסוקה

נְדַרְשָׁת בְּהֵן עַד שְׂיַדַע הֵיאָךְ הוּא עֵיקַר הַמְּדוּת וְהֵיאָךְ יוֹצֵא הָאָסוּר וְהַמְּטָר וְכִיּוֹצֵא בְּהֵן מְדַבְּרִים שְׁלָמֵד מִפִּי הַשְּׁמוּעָה. וְעִנִּין זֶה הוּא הַנִּקְרָא גְמֵרָא: גַּ בְּיַצֵּד, הִיָּה בַעַל אוֹמְנוֹת וְהִיָּה עוֹסֵק בְּמִלְאֲכָתוֹ שְׁלֵשׁ שְׁעוֹת בַּיּוֹם וּבַתּוֹרָה תִּשְׁעַת בַּיּוֹם וּבַתּוֹרָה תִּשְׁעַת אוֹתָן הַתִּשְׁעָה קוֹרָא בְּשֵׁלֶשׁ מְהֵן בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וּבְשֵׁלֶשׁ בְּתוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה, וּבְשֵׁלֶשׁ אַחֲרִים מִתְּבוּנָן בְּדַעְתוֹ לְהַבִּין דְּכָר מְדַבֵּר. וְדַבְּרֵי קַבְלָה בְּכָלֵל תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב הֵן וּפִירוּשָׁן בְּכָלֵל תּוֹרָה שְׁבַעֲלָ

זוהר

ומההיא צדקה אמשיך וארבי ברפאן לכל אינון תתאי, ולכל רתיבין ולכל חילין, וכלהו אתברכאן ואתוספן נהורין בדקא יאות, בגין דכלהו אקרו עת, ודא הוא דכתיב עושה צדקה בכל עת.

תא חזו, בזמנא דהוו ישראל בארעא קדישא, אינון הוו משכי ברפאן מלעילא לתתא. וכד נפקו ישראל מארעא קדישא, עאלו תחות רשו אחרא, וברפאן אתמנעו מעלמא.

והמלאכים) נקראים "עת" (להיותם נמשכים מן המלכות הנקראת "עת"), ודא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר עושה צדקה בכל עת, הינו בכל צבא מרום הנקראים עת.

תא חזו בזמנא דהוו ישראל בארעא קדישא אינון הוו משכי ברפאן מלעילא לתתא, בא וראה, בעת שהיו ישראל בארץ הקדש, הם היו ממשכים ברכות מלמעלה למטה, וכד נפקו ישראל מארעא קדישא עאלו תחות רשו אחרא וברפאן אתמנעו מעלמא, וכאשר יצאו ישראל מארץ הקדש, נכנסו תחת רשות אחרת (תחת שלטון שרי האמות), ונמנעו הברכות מהעולם.

מוסר

כמו יאשיהו אשר קרע את בגדיו, והשיב לו הקדוש ברוך הוא יען רף לבבך ותכנע מפני. הכניעה היא ענוה, מושל במעשיו וברוחו, ויהיב להנקם ומענוה ושפלות שותק וסובל, ואם יקרהו מקרה ופגעים בו או במקומו

הלכה פסוקה

פה. והענינים הנקראים פרדס בכלל הנקרא הן. במה דברים אמורים בתחלת תלמודו של אדם, אבל פשיגדיל בחכמה ולא יהא צריך לא לתמוד תורה שבכתב ולא לעסוק תמיד בתורה שבעל פה, יקרא בעתים מזומנים תורה שבכתב ודברי השמועה כפי שלא ישבח דבר מדברי דיגי התורה, ויפנה כל ימיו לנמרא בלבד לפי רוחב שיש בלבו וישוב דעתו: ד אשה שלמדה תורה יש לה שבר אבל אינה בשכר האיש מפני שלא נצטווית, וכל העושה דבר שאינו מצוה עליו לעשותו אין שכרו בשכר המצוה שעשה אלא פחות ממנו, ואף על פי שיש לה שכר צווי חכמים שלא ילמד

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב הָוּה תְּחֻת רְשׁוֹ קַדִּישָׁא, בְּיֻן דְּנִפְק מֵאַרְעָא עָאֵל בְּרִשׁוֹ אַחְרָא. וְעַד לָא עָאֵל תְּחֻת רְשׁוֹ אַחְרָא, אַתְּגְלִי עֲלֵיהּ קַדְשָׁא בְּרִיד הוּא בְּחֵלְמָא, וְחָמָא כָּל מַה דְּחָמָא, וְאַזְלוּ עִמֵּיהּ מְלָאכִין קַדִּישִׁין, עַד דִּיתִיב עַל בִּירָא. וְכִינּוּן דִּיתִיב עַל בִּירָא, סְלִיקוּ מִיָּיָא לְגַבִּיּהּ. וְכֵן הָוּה מְשָׁה דְמַתְמָן אֲזַדְמַנַּת לִיהּ אַתְתִּיּהּ. רְוָא דְמֵלָא, בִּירָא לָא סְלִקָא אֱלָא כַּד חָמָא קַשְׂרָא דִילִיהּ לְאַתְחַפְרָא בְּהַרְדִּיּהּ:

תָּא חֲזִי יַעֲקֹב הָוּה תְּחֻת רְשׁוֹ קַדִּישָׁא, בְּיֻן דְּנִפְק מֵאַרְעָא עָאֵל בְּרִשׁוֹ אַחְרָא. וְעַד לָא עָאֵל תְּחֻת רְשׁוֹ אַחְרָא, אַתְּגְלִי עֲלֵיהּ קַדְשָׁא בְּרִיד הוּא בְּחֵלְמָא, וְחָמָא כָּל מַה דְּחָמָא, וְאַזְלוּ עִמֵּיהּ מְלָאכִין קַדִּישִׁין, עַד דִּיתִיב עַל בִּירָא. וְכִינּוּן דִּיתִיב עַל בִּירָא, סְלִיקוּ מִיָּיָא לְגַבִּיּהּ. וְכֵן הָוּה מְשָׁה דְמַתְמָן אֲזַדְמַנַּת לִיהּ אַתְתִּיּהּ. רְוָא דְמֵלָא, בִּירָא לָא סְלִקָא אֱלָא כַּד חָמָא קַשְׂרָא דִילִיהּ לְאַתְחַפְרָא בְּהַרְדִּיּהּ:

דִּיתִיב עַל בִּירָא, וְהִלְכוּ עִמּוֹ מְלָאכִים קְדוּשִׁים לְשִׁמְרוּ עַד שְׁיִשֵּׁב עַל הַבָּאָר וּמִצָּא אֶת זְוִיגוֹ, וְכִינּוּן דִּיתִיב עַל בִּירָא סְלִיקוּ מִיָּיָא לְגַבִּיּהּ, וְכִינּוּן שְׁיִשֵּׁב עַל הַבָּאָר (וּבָאָה רַחֵל שֵׁם שֶׁהִיא הִיחָה זְוִיגוֹ) עֲלוּ הַמִּים לְקִרְאָתוֹ. וְכֵן הָוּה מְשָׁה דְמַתְמָן אֲזַדְמַנַּת לִיהּ אַתְתִּיּהּ, וְכֵן הִיָּה בְּמִשָּׁה שְׁמִשְׁם נִזְדַּמְנָה לוֹ אֲשֶׁתּוֹ (צְפוּרָה, וְאִז עֲלוּ הַמִּים לְקִרְאָתוֹ). רְוָא דְמֵלָא בִּירָא לָא סְלִקָא אֱלָא כַּד חָמָא קַשְׂרָא דִילִיהּ לְאַתְחַפְרָא בְּהַרְדִּיּהּ. סוּד הַדְּבָר, הַבָּאָר אֵינָה עוֹלָה אֱלָא כַּאֲשֶׁר רָאָה קֶשֶׁר שֶׁלוֹ (הֵינּוּ בֶן זְוִיגוֹ) שָׂאזְ הוּא רְאוּי שֶׁהִשְׁכִּינָה תְּתַחֲבֵר עִמּוֹ:

מוסר

אוּ בְּכִנּוּי אוּ בְּקִרְוִי יִצְדִיק הַדִּין וְיִסְגּוֹר אֶהְרֵן, וְאִם יִשְׁבַּחוּהוּ בְּנֵי אָדָם יֹאמְרוּ אֵל פִּיּוֹ מְלַדְבֵּר וְלִבּוֹ מְלַהְרֵר כְּמוֹ וַיְדוּם תְּשַׁבְּחוּנִי כִּי פָשַׁעִי אֲנִי אֲדַע:

הלכה פסוקה

בְּתוֹ תוֹרָה כְּאֵלוֹ לְמִדָּה תְּפִלוֹת. בְּמַה דְּכָרִים אֲמוּרִים בְּתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה אֲבָל תוֹרָה שְׁבַכְתָּב לֹא יִלְמַד אוֹתָהּ לְכַתְחֵלָה וְאִם לְמִדָּה אֵינּוּ כְּמִלְמִדָּה תְּפִלוֹת:

אָדָם אֶת בְּתוֹ תוֹרָה, מִפְּנֵי שְׂרׁוּב הַנְּשִׁים אֵין יִדְעָתָן מְכֻנְנַת לְהַתְלַמֵּד אֱלָא הֵן מוֹצִיאֹת דְּכָרֵי תוֹרָה לְדְכָרֵי הַבָּאִי לְפִי עֲנִיּוֹת דְּעָתָן. אֲמָרוּ חֲכָמִים כָּל הַמְלַמֵּד אֶת

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֶנָּה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵינוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קנ"ו ע"א)

וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בְּיָמֵי קַצִּיר חֲטִיִּם
בַּשָּׂדֶה. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח וְאָמַר. (תהלים
ק"ד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי בְּלֹם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ
מִלְּאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ, הָאֵי קָרָא אוּקְמוּנָה בְּכַמָּה
אַתָּה, אֶלֶּא מָאן יָכִיל לְמַמְנֵי עוֹבְדוֹי דְקַדְשָׁא
מְקַרָּא זֶה הַעֲמִידוּהוּ וּבְאֲרוּהוּ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, אֶלֶּא מָאן יָכִיל לְמַמְנֵי עוֹבְדוֹי דְקַדְשָׁא בְּרִיד

וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בְּיָמֵי קַצִּיר חֲטִיִּם
וַיִּמְצָא דוֹדָאִים בַּשָּׂדֶה. (מְאָמַר
דְּלֶהֱלֹן הוּא לְבָאָר עֲנִין אִם הַדּוֹדָאִים גְּרָמוּ
לְרַחֵל שְׁתּוּלִיד). רַבִּי יִצְחָק פָּתַח וְאָמַר,
(תהלים ק"ד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יי בְּלֹם
בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ מִלְּאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ.
הָאֵי קָרָא אוּקְמוּנָה בְּכַמָּה אַתָּה,
מְקַרָּא זֶה הַעֲמִידוּהוּ וּבְאֲרוּהוּ בְּכַמָּה

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ג')

אִם יִלְמוּד אָדָם כָּל הַיּוֹם וַיִּשְׁבַּח בּוֹרְאוֹ
וַיִּגְבַּה לְבוֹ בְּזֶה וּבְמִצּוֹתָיו, יִכְנַע
וַיִּחְשׁוּב שְׂמָא חֲטָאֲתִי וַיֵּאמֵר לִי כִי תְבֹאוּ
לְרִאוֹת פָּנָי מִי בְקֶשׁ זֹאת מִיְדָכֶם מָה לָךְ
לְסַפֵּר חוֹקִי. וְאִם נִתְחַיֵּב כְּנֶגֶד חֲבִירוֹ
יִוְדֶה לוֹ כְּמוֹ צְדָקָה מִמֶּנִּי. וְאִם סֵפֶר עָלָיו

הלכה פסוקה

(הר"ם הלכות תלמוד תורה פ"ג)

א בְּשִׁלְשָׁה פְתָרִים נִכְתְּרוּ יִשְׂרָאֵל פְתָר
תּוֹרָה וְכִתְרָה כְּהוֹנָה וְכִתְרָה (במדבר כה) וְהִיְתָה לוֹ וְלֹרְעוּ אַחֲרָיו בְּרִית
מִלְכוּת, פְתָר כְּהוֹנָה וְכָה כָה אֶהְרֵן שְׁנַאֲמַר

זוהר

תרגום הזוהר

הוא, רק (נפרשהו באפן זה), מי יכול למנות מעשיו של הקדוש ברוך הוא, דהא כמה חילין ומשריין משניין דא מן דא דלית לון חושבנא, וכלהו בומנא חדא, במרזפא דאפיק זיקין לכל סמרון בומנא חדא, כך קדשא בריך הוא אפיק כמה זיני ומשריין משניין דא מן דא דלית לון חושבנא, וכלהו בומנא חדא. וכלהו בומנא חדא. תא חזי, בדבורא וברוחא בחדא אתעביד עלמא, דכתיב (שם ל"ג) בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר יי דא דבורא. וברוח פיו דא רוחא. דא בלא דא לא אזיל, ואתכליל דא ברא, ונפק מנייהו כמה חילין לחילין, ומשריין למשריין, וכלא בומנא חדא. כמה מינים ומחנות משונות זו מן זו שאין להם מספר, וכלם בפעם אחת הוציאם.

תא חזי בדבורא וברוחא בחדא אתעביד עלמא, בא וראה, בדבור וברוח כאחד נעשה העולם (דבור הוא מלכות, רוח הוא זעיר), דכתיב (שם ל"ג) בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בדבר יי דא דבורא, זה הדבור, וברוח פיו דא רוחא, זה הרוח. דא בלא דא לא אזיל, זה בלא זה לא הולך. ואתכליל דא ברא ונפק מנייהו כמה חילין ומשריין למשריין וכלא בומנא חדא, ונכללו זה בזה (הרוח בהדבור - תפארת במלכות) ויצא מהם כמה צבאות לצבאות, ומחנות למחנות, והכל בפעם אחת.

מוסר

שקר לא יכלימנו ולא יכעוס עליו. ואם הוא עשיר ונאה ומכבד צריך להכניע ולהשפיל רוחו. ואז ישבחנו הבורא כמו

הלכה פסוקה

בחנת עולם. פתר מלכות זכה בה דוד ומוכן לכל ישראל שנאמר (דברים לג) תורה שנאמר (תהלים פט) זרעו לעולם יהיה וכסאו בשמש נגדי. פתר תורה הרי מונח ועומד

ויצא ליום שלישי

קפה

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי, כד בעא קדשא בריך הוא למברי
 עלמין, אפיק חד נהורא סתימאה, דמן ההוא
 נהורא נפקין ונהרין כל אינון נהורין דאתגליון.
 ומההוא נהורא נפקין ואתפשטו, ואתעבידו
 שאר נהורין ואיהו עלמא עלאה.

תא חזי כד בעא קדשא בריך הוא
 למברי עלמין, בא וראה, באשר רצה
 הקדוש ברוך הוא לברוא את
 העולמות (כלם העליונים והתחתונים).
 אפיק חד נהורא סתימאה דמן
 ההוא נהורא נפקין ונהרין כל אינון
 נהורין דאתגליון, הוציא אור אחד
 סתום (נעלם) שמן האור ההוא יוצאים
 ומאירים כל אותם האורות המגולות
 (היגו אור מדת הבינה), ומתחוא
 נהורא נפקין ואתפשטו ואתעבידו
 שאר נהורין, ומאותו האור יוצאים
 ומתפשטים ונעשים שאר האורות
 (שהמה שאר העולמות והספירות

שתחתיה), ואיהו עלמא עלאה, והוא אור העליון.

תו אתפשט האי נהורא עלאה, עוד נתפשט אור העליון הנה (מדת הבינה), ועבד אומנא
 נהורא דלא נהיר, ועבד עלמא תתאה, ועשה האמן (הקדוש ברוך הוא) אור שאינו מאיר
 ועשה עולם התחתון. (היגו מדת המלכות שאין לה מעצמה פלוס, רק משפע אורות שמשפיעים בה
 הבינה והתפארת). ובגין דאיהו נהורא דלא נהיר, בעי לאתקשרא לעילא, בעי לאתקשרא
 לתתא, ובשביל שהוא אור שאינו מאיר מעצמו, צריך להתקשר למעלה, וצריך להתקשר
 למטה, (למעלה היגו בתפארת, למטה היגו בעבודת הצדיקים), ובקשורא דלתתא אתקשר לאתנהרא
 בקשורא דלעילא, ובקשר שלמטה נתקשר לאור בקשר שלמעלה (היגו על ידי תפלות ישראל
 והמצוות מעוררים למדות שלמעלה להשפיע בהמלכות ומוריד השפע למטה), והאי נהורא דלא נהיר

מוסר

ואנכי תולעת ולא איש. כי אין ראוי פי אין טובה כמו הכניעה לפני אדונו,
 לעבד להגביה רוחו פנגד אדונו, פדכתיב ונאמר (בראשית טז) שובי אל גברתך
 (מלאכי א) אם אדונים אני איה מוראי, והתעני תחת ידיה. ויפנעו עמי אשר

הלכה פסוקה

הבתרים גדולים מפתר תורה, הרי הוא שבתר תורה גדול משניהם: באמרו
 אומר (משלי ח) בי מלכים ימלוכו ורוזנים חכמים ממור תלמיד חכם קודם לכהן
 יחוקקו צדק בי שרים ישורו, הא למדת גדול עם הארץ, שנאמר (משלי ג) יקרה

זוהר

תרגום הזוהר

בְּקִשׁוּרָא דְלַעִילָא אֲפִיק כָּל חֵילִין
וּמְשַׁרְרִין לְיוֹנִין סְגִיאִין, וְזֵה הָאֹר
שְׂאִינוּ מֵאִיר, עִם הַקָּשֶׁר שְׁלֹמְעֵלָה
(הֵינּוּ בְּקִשֶׁר עִם תְּפָאֶרֶת), הוֹצִיא כָּל
צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת לְמִינִים רַבִּים, הֲרָא
הוּא דְכָתִיב וְזֵהוּ שְׁנֹאֲמַר מָה רַבּוּ
מַעֲשֵׂיךָ יי וְגוֹמֵר.

וְכָל מָה דִּי בְּאַרְעָא הָכִי נָמִי לַעִילָא,
וְכָל מָה שֵׁישׁ בְּאַרְץ כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ
לְמַעֲלָה דְבַר זֶה, וְלִית לָךְ מְלָה

זְעִירָא בְּהַאי עֲלָמָא דְלָא תְלִיָא בְּמַלְה אַחְרָא עֲלָאָה דְאַתְּפַקְדָּא עֲלֵיהּ לַעִילָא, וְאִין לָךְ
דְבַר קֶטֶן בְּזֵה הָעוֹלָם, שְׂאִינוּ תְלוֹי בְּדַבְר אַחַר עֲלִיּוֹן (כְּדָגְמָתוֹ) שְׂמַמְנָה עֲלֵיו לְמַעֲלָה, וּבְגִין
דְבַר אַתְעָר הָאִי לְתַתָּא אַתְעָר הֵהוּא דְאַתְּפַקְדָּא עֲלֵיהּ לַעִילָא, וּמְשׁוּם שְׂכַאֲשׁוּר נִתְעוֹרֵר זֶה
שְׁלֹמְטָה מִתְעוֹרֵר אוֹתוֹ שְׂנַתְמַנָּה עֲלֵיו לְמַעֲלָה, דְכִלְא אַתְאַחַד דָּא כְדָא, שְׂכָלָם (הַעֲלִיּוֹנִים
וְהַתְּחַתּוֹנִים) אַחְזִיזִים זֶה בְּזֵה, (וּמְבָאָר לְהֵלֶן שְׂהִידוּדָאִים, שְׂרָשָׁם שְׁלֹמְעֵלָה זֶה מְסִיעַ לְאֵלוֹ הַמֵּתְעַבְּכִים
מְלֵהוּלִיד אֲבָל אֵינוֹ מוֹעִיל לְעִקְרוֹת מְשָׁ, וְלִכֵּן רַחֵל שְׂהִיָּתָה עֲקָרָה מִמֶּשׁ פְּקִידָתָה הָיָה בִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְבַדוֹ):

מוסר

נִקְרָא שְׂמִי עֲלֵיהֶם. (דה"י-ב ז, יד) וּכְשֵׁאֲתָהּ וְאֵל תְּמַהֵר, וְכוּיִן דַּעֲתָךְ פֶּן תִּכְזֹב בְּתַפְלָתְךָ
מִתְּפַלֵּל הַכְּנַע לְבָךְ וְהַשְּׂפַל רוּחְךָ וְחָשׁוּב עוֹנוֹתֶיךָ, וְכוּיִן בְּתַפְלָתְךָ בְּדַמַע לְבָךְ וּיְכוֹנּוּ
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עַל מָה שֵׁאֲתָהּ מוֹצִיא מִפִּיךָ, וְהִגִּיֵן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

הלכה פסוקה

הִיא מְפִינִים מִכֶּהֱן גְדוֹל שְׁנֹכְנִים לְפָנֵי תְלָמוּד תּוֹרָה כְּנִגְד כָּל הַמְצוֹת כְּלָן
וְלַפְנִים: ג אִין לָךְ מְצוּהָ בְּכָל הַמְצוֹת כְּלָן שְׂהַתְלָמוּד מְבִיא לִידֵי מַעֲשָׂה לְפִיכֶךָ
שְׂהִיא שְׂקוּלָה כְּנִגְד תְלָמוּד תּוֹרָה אֵלָא הַתְלָמוּד קוֹדֵם לְמַעֲשָׂה בְּכָל מְקוֹם:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאוּנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קס"ג ע"א)

וַיִּצַג אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרַהֲטִים וְגוֹמֵר.
פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (מְשַׁלִּי ט) אִם
חֲכָמַת חֲכָמַת לָךְ וְלִצְתָּ לְבַדָּךְ תִּשָּׂא. אִם
חֲכָמַת חֲכָמַת לָךְ. תָּא חֲזוּ, וְוִי לְאִינוּן חֲיִיבֵי
עֲלָמָא דְלֹא יַדְעִין וְלֹא מִשְׁגִּיחִין בְּמַלְי
אִוֵי לְהֵם לְאוֹתָם רְשְׁעֵי עוֹלָם שְׂאִינִם יוֹדְעִים וְאִינִם מִשְׁגִּיחִים בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה, וְכַד אִינוּן

וַיִּצַג אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל
בְּרַהֲטִים וְגוֹמֵר. פֶּתַח רַבִּי
אֶלְעָזָר וְאָמַר (מְשַׁלִּי ט) אִם חֲכָמַת
חֲכָמַת לָךְ וְלִצְתָּ לְבַדָּךְ תִּשָּׂא. אִם
חֲכָמַת חֲכָמַת לָךְ, תָּא חֲזוּ, וְוִי
לְאִינוּן חֲיִיבֵי עֲלָמָא דְלֹא יַדְעִין וְלֹא
מִשְׁגִּיחִין בְּמַלְי דְאוֹרֵייתָא, בָּא וְרָאָה,
אִוֵי לְהֵם לְאוֹתָם רְשְׁעֵי עוֹלָם שְׂאִינִם יוֹדְעִים וְאִינִם מִשְׁגִּיחִים בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה, וְכַד אִינוּן

מוסר

(מספר הרוקח דף ב' ג')

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה לְעוֹלָם וּכְתִיב (תהלים טז) שְׁוִיתִי ה' לְנִגְדֵי תְמִיד,
יְמוֹד אָדָם אֶת עֲצָמוֹ אִם יָכוֹל לְכֵן בְּשִׁלְשׁ בְּרָכוֹת רֵאשׁוֹנוֹת וּבְשִׁלְשׁ
לְהַתְּפַלֵּל יִתְפַּלֵּל וְאִם לֹא אֵל יִתְפַּלֵּל, בְּרָכוֹת אַחֲרוֹנוֹת וּבְחִיתוּם כָּל בְּרָכָה בְּרוּךְ

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ג)

א הָיָה לְפָנָיו עֲשִׂיית מִצְוָה וְתִלְמוּד תּוֹרָה יְדֵי אַחֲרִים לֹא יִפְסִיק תִּלְמוּדוֹ וְאִם לֹא
אִם אֶפְשָׁר לְמַצְוָה לְהַעֲשׂוֹת עַל יַעֲשֵׂה הַמִּצְוָה וְיִחְזוֹר לְתִלְמוּדוֹ: ב כְּתוּב

זוהר

תרגום הזוהר

משגיחין בה, בגין דלית לון סכלתנו, מלון דאורייתא דמין בעיניהו כאלו בלהו מלי ריקניא ולית בהו תועלתא, ואפלו כאשר משגיחים בה, מפני שאין בהם תבונה, לכן דברי התורה דומים בעיניהם כאלו פלם דברים ריקים ואין בהם תועלת, וכלא בגין דאינון ריקנין מדעתא וסכלתנו. והפל הוא בשביל שהם ריקנים מדעת ותבונה.

דחא כל מלי דאורייתא בלהו מלון עלאין ונקרין, שהרי כל דבורי התורה פלם דבורים עליונים ויקרים, וכל מלה ומלה בתיב בה, ועל כל דבור ודבור נאמר עליו (שם ג') יקרה היא מפנינים וכל חפציה לא ישוו בה (באורייתא). וכל אינון טפשיין אטימין דלבא, לא די לון דלא ידעי, אלא דאינון אמרי דאינהו מלין פנימין, מלי דלית בהו תועלתא, וכל אותם הטפשים אטומי הלב, כאשר רואים דבורי התורה, לא די להם שאינם יודעים ומבינים בזה, אלא שהם אומרים שהם פגומים, דברים, מלים שאין בהם תועלת.

ווי לון בד יתבע לון קדשא בריך הוא עלבונא דאורייתא, אוי להם כאשר יתבע להם הקדוש ברוך הוא עלבון התורה, ויתענשו עונשא דמרדי במאריהון, ויענשו בענש הראוי למורדים באדונם,

מוסר

אתה ה', צריך כוונת הלב בדעת שלימה והשפלה איך היא חשובה לפני אביך ובהכנעת הלב ורוח. ואלמדך הכנעה שבשמים, ותתחרט ממעשיך ותהיה בוש

הלכה פסוקה

בתורה (דברים ל) לא בשמים היא ולא מעבר היא מצויה ולא במהלכי מעבר לים היא. לים היא. לא בשמים היא לא בגסי הרוח לפיכך אמרו חכמים לא כל המרבה בסחורה

תרגום הזוהר

זוהר

מה כתיב באורייתא, מה נאמר על התורה, (דברים לב, מז) כי לא דבר רק הוא מכם, (ויפרשו חז"ל) ואי איהו רק מכם איהו, ואם הוא נדמה לכם שהוא ריק תדעו שהחסרון בכם, שמכם הוא ריק ולא בעצמו, דהא אורייתא בלא מלייא מפל אבנין מבינ ומרגלאן יקרינ מפל אבנין דעלמא, שהרי התורה פלה מלאה מפל אבנים טובות ומרגליות יקרות מפל טובות העולם, כמה דאת אמר כמו שנאמר וכל חפציד לא ישוו בה, והיך יימרון דאיהי ריקניא,

מה כתיב באורייתא כי לא דבר רק הוא מכם, ואי איהו רק, מכם איהו, דהא אורייתא בלא מלייא מפל אבנין טבין ומרגלאן יקרינ מפל אבנין דעלמא, כמה דאת אמר וכל חפציד לא ישוו בה, והיך יימרון דאיהי ריקניא.

ושלמה מלכא אמר אם חכמת חכמת לד, דכד יתחכם בר נש באורייתא, תועלתא דיליה איהו, דהא באורייתא לא יכיל לאוספא אפילו את אחת.

ואיך הם אומרים שהיא ריקנית,

ושלמה מלכא אמר אם חכמת חכמת לד, דכד יתחכם בר נש באורייתא תועלתא דיליה איהו, שפאשר יתחכם האדם בתורה, התועלת לעצמו היא, (ולא התורה) דהא באורייתא לא יכיל לאוספא אפילו את אחת, שהרי בתורה אינו יכול להוסיף אפלו אות אחת,

מוסר

הפתיב (יואל ב) וקרעו לבבכם ואל בגדיכם ושובו. ויתודה על מנת לעזוב שנאמר (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם. ועזוב דרפו והרהוריו כמו שפתיב (ישעיה נד) יעזוב רשע דרפו וגו' ויפשפש במעשיו כאמור (איכה ג) נחפשה דרכינו

ממעשיך איך תשיב לו הנפש פאשר נתנה לד, ויבכה בדמע לבבו ובדמע עיניו על חטאיו, כמו שנאמר על דוד (ש"ב כג) הוקם על שהקים עלה של תשובה ואמר אל דמעתי אל תחרש. ויתחרט ויקרע סגור לבו כמו שאמר

הלכה פסוקה

ונטל חיו מן העולם הבא, לפי שאסור ליהנות בדברי תורה בעולם הזה. אמרו חכמים כל הנהגה מדברי תורה נטל חיו מן העולם. ועוד צוו ואמרו אל תעשם עטרה להתגדל בהם ולא קרדים לחפור

מחכים וצוו חכמים היו ממעט בעסק ועסוק בתורה: ג כל המשים על לבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה הרי זה חלל את השם ובזה את התורה וכבה מאור הדת וגרם רעה לעצמו

זוהר

תרגום הזוהר

וְלָצֵת לְבִדְדָה תִּשָּׂא, דְּהָא אֲוִרִייתָא לָא יִגְרַע
 מִשְׁבְּחָהּא כְּלוּם וְלִיצְנוּתָא דִּילִיה אִיהוּ
 וְאִשְׁתָּאר בֵּיה לְאוּבְרָא לִיה מְהֵאי עֲלָמָא
 וּמְעֲלָמָא דְאַתִּי:
 אִיהוּ, וְהִלְצְנוּת שְׁלוֹ לְבִדּוֹ הִיא (שְׁהוּא יִשָּׂא אֶת עֲוֹנוֹ), וְאִשְׁתָּאר בֵּיה לְאוּבְרָא לִיה מְהֵאי
 עֲלָמָא וּמְעֲלָמָא דְאַתִּי, וְנִשְׁאָר בּוֹ הָעוֹן לְהֶאֱבִידוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא:

מוסר

וְנַחֲקוּרְה וְנִשְׁוִבְה. וְיִדְאָג וְיִתְאַנַּח וְאַנְחָתוּ
 לְפָנָיו תָּבֵא וְיִפְנַע לְבוֹ עַל דְּרָךְ (מ"א
 כ"א) הִרְאִיתָ פִּי נִכְנַע אַחְאָב. וְיִשְׁנֶה
 מְלַבּוּשָׁיו וְיִתְאַבֵּל וְיִתְאוּנֵן עַל חֲטָאֵיו
 כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ל"ג) וְיִתְאַבְּלוּ וְלֹא
 שְׁתוּ אִישׁ עֲדָיו עֲלָיו:

הלכה פסוקה

בְּהֵם. וְעוֹד צִוּוּ וְאָמְרוּ אֶהוּב אֶת הַמְּלֹאכָה
 וְשָׂנֵא אֶת הַרְבֵּנוֹת וְכָל תּוֹרַה שְׂאִין עִמָּה
 מְלֹאכָה סוּפָה בְּטִילָה וְגוֹרְרַת עוֹן וְסוּף אָדָם
 זֶה שֵׁיחָא מְלַסְטֵם אֶת הַבְּרִיּוֹת:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויצא דף קס"ה ע"א)

וַיַּעֲקֹב הַלֵּךְ לְדַרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים.
רַבִּי אַבְא פִּתַח וְאָמַר, (בראשית ה') זָכַר
וַיִּנְקְבָה בְּרָאִם וְגוֹמַר, כַּמָּה אֵית לָן לְאַסְתַּכְּלָא
בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, וְוִי לֹזַן לְאַיְנוּן אַטְיַמִּי לְבָא
וּסְתִימִי עֵינַיִן. הָא אוּרִייתָא קִאֲרִי קַמְיִיהוּ
וּסְתִימִי עֵינַיִן, אוֹי לְהֵם לְאוֹתָם אַטְוִמִי הַלֵּב וּסְתִימִי הָעֵינַן, הָא אוּרִייתָא קִאֲרִי קַמְיִיהוּ, הֲרִי

וַיַּעֲקֹב הַלֵּךְ לְדַרְבּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ
מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים, רַבִּי אַבְא
פִּתַח וְאָמַר בְּתִיב (בראשית ה') זָכַר
וַיִּנְקְבָה בְּרָאִם וְגוֹמַר, כַּמָּה אֵית לָן
לְאַסְתַּכְּלָא בְּמַלְי דְּאוּרִייתָא, כַּמָּה
יֵשׁ לָנוּ לְהַסְתַּכַּל וְלַהֲתַבּוֹנָן בְּדַבְּרֵי
הַתּוֹרָה, וְוִי לֹזַן לְאַיְנוּן אַטְיַמִּי לְבָא
וּסְתִימִי עֵינַיִן, אוֹי לְהֵם לְאוֹתָם אַטְוִמִי הַלֵּב וּסְתִימִי הָעֵינַן, הָא אוּרִייתָא קִאֲרִי קַמְיִיהוּ, הֲרִי

מוסר

(מספר סדר היום דף פ"ט ע"ב)

יִבְכֶּה וַיִּתְאַבֵּל וַיֵּשֶׁב לְעֶפְרַיִם וַיִּשְׁתַּוְּמֵם עַל אֲשֶׁר לֹא יַעֲשׂוּ עַד לְהַכְעִיס בָּהֶם לְבוֹרָא
כִּכָּה אֵיךְ בָּאוּ עַל יְדוֹ מַעֲשִׂים עוֹלָם יוֹצֵר נִשְׁמַתּוֹ וְעָשָׂה הָרַע בְּעֵינָיו,

הלכה פסוקה

(ה"ר"מ הלכות תלמוד תורה פ"ג)

א מַעֲלָה גְדוֹלָה הִיא לְמִי שֶׁהוּא מִתְּפַרְנֵם וְטוֹבָה שְׁבַע עוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁנַאֲמַר
מִמַּעֲשֵׂה יְדִיו, וּמִדַּת חֲסִידִים (תהלים קכח) וַיִּגַע בַּפִּיךָ בִּי תֹאכַל אֲשֶׁרִיךָ
הָרֵאשׁוֹנִים הִיא, וּבָזָה זֹכָה לְכָל כְּבוֹד וְטוֹב לָךְ, אֲשֶׁרִיךָ בְּעוֹלָם הִזָּה וְטוֹב לָךְ

זוהר

תרגום הזוהר

התורה מכרזת לפניהם, (משלי ט')
 לכו לחמו בלחמי ושתו ביון מסכתני.
 מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה
 לו, ולית מאן דישגת. ואין מי
 שישיגת על הכרוז הזה.

תא חזי האי קרא אית ביה רזין
 עלאין, בא וראה, זה הפסוק של
 זכר ונקבה בראם יש בו סודות
 עליונים, איהו לגו ואיהו לבר הוא
 מדבר מפנימיות, והוא מדבר
 מחיצוניות, זכר ונקבה בראם
 אשתמע להאי גוונא ואשתמע להאי
 גוונא, מלות זכר ונקבה בראם משמע
 לאפן זה (לאדם וחוה התחתונים),
 ומשמע לאפן זה (לזעיר ונוקביה).

ואשתמע דשמשא וסיהרא בחבורא חד אינון דכתיב בראם, ומשמע (שבשעת פריאת האדם)
 שהשמש (תפארת, זעיר) והירח (מלכות) שני המדות האלו פעלו פעלתם בחבור אחד, שנאמר
 בראם לשון יחיד, ולא כתוב בראם כמה דאת אמר כמו שנאמר (חבקוק ג') שמש ירח
 עמד זבולה, שקורא לשמש וירח ביחד בלשון יחיד "עמד". ואשתמע דאדם וחוה בחד
 אתבריאו בזוונא חד. ומשמע נמי שאדם וחוה התחתונים נבראו ביחד בחבור אחד, וכיון
 דאשתכחו בזוונא חד מיד ויברך אותם, דלית ברכתא שרייא אלא באתר דאשתכחו
 דבר ונוקבא, וכיון שנבראו ביחד בחבור אחד, מיד ויברך אותם, שאין הברכה שוכנת אלא
 במקום שנמצאו זכר ונקבה.

מוסר

במה יקדם פניו ואיך יבקש רפואות ושפל מלאו לבו לעשות הפך רצון מלך
 תעלה למפתו ולמכאוביו. תוש אפל מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. ויתפלל

הלכה פסוקה

לעולם הבא שפלו טוב: ב אין דברי תורה ושתיה אלא במו שממית עצמו עליהן
 מתקיימין במו שמרפה עצמו עליהן, ולא ומצער גופו תמיד ולא יתן שינה לעיניו
 באלו שלומדין מתוך עידון ומתוך אכילה ולעפעפיו תנומה. אמרו חכמים דרך רמז

תא חזוי, פד נפק יעקב למיהו לחרון, פלחודוי הוה דלא אינסיב מה פתיב ויפגע במקום וגומר ולא אתיבו ליה אלא בחלמא. השתא דאינסיב והוה אתי בכלהו שבטין, פביכול משריין עלאין פגעין ביה ואתחננו ליה דכתיב ויפגעו בו, אינון אהדרו למפגע ביה. בקדמיתא איהו ויפגע במקום, השתא אינון ויפגעו בו. בגין דבגיניה דיעקב ואינון שבטין אתשקוין אינון ממיא דימא רבא. ולא עוד אלא בקדמיתא בלילה בחלמא, השתא בחיזו דעינא

תא חזוי, פד נפק יעקב למימד לחרון פלחודוי הוה, דלא אינסיב, בא וראה, פאשר יצא יעקב ללכת לחרון, יחירי היה, שעדיין לא נשא אשה, מה פתיב ויפגע במקום וגומר ויחלם וגומר, ולא אתיבו ליה אלא בחלמא, ולא השיבו לו אלא בחלום. השתא דאינסיב והוה אתי בכלהו שבטין, עתה שנשא אשה והיה בא עם כל השבטים, פביכול משריין עלאין פגעין ביה ואתחננו ליה, מחנות עליונים פגשו בו והתחננו לו (שיכרכם), דכתיב ויפגעו בו (דריש

ויפגעו לשון תפלה ובקשה, כמו אל תפגע בי), אינון אהדרו למפגע ביה, הם חזרו להתחנן לו. בקדמיתא איהו ויפגע במקום השתא אינון ויפגעו בו, בתחלה היה הוא מתחנן, שנאמר ויפגע במקום, עתה התחננו הם, שנאמר ויפגעו בו. בגין דבגיניה דיעקב ואינון שבטין אתשקוין אינון ממיא דימא רבא, ולמה התחננו, משום שבשכיל יעקב ואותם השבטים ישקו הם ממים של ים הגדול (הינו שפע המלכות הנקראת ים הגדול). ולא עוד אלא בקדמיתא בלילה בחלמא השתא בחיזו דעינא וביממא, ולא עוד, אלא בתחלה היה בלילה ובחלום,

מוסר

ויתחנן לפניו כי אל רחום וחנון הוא ומרבה להטיב וידו פשוטה לקבל שבים. ואם בהיותו בלב נשבר ונדכה ודמעה מצויה צם ומתענה יום אחר יום תשובתו ודאי תעשה פירות, ויעלה זכרונו לברכה לפני רופא כל בשר ומפליא לעשות פדכתיב (ירמי' ג) שובו בנים שובכים ארפא משובותיכם, פי הוא חוץ מקו

הלכה פסוקה

(במדבר יט) זאת התורה אדם פי ימות באהל, אין התורה מתקנימת אלא בפי שממית עצמו באהלי חכמים. וכן אמר שלמה בחכמתו (משלי כד) התרפית ביום צרה צר בכתה, ועוד אמר (קהלת ב) אף חכמתי עמדה לי חכמה שלמדתי באף

זוהר

תרגום הזוהר

ועתה ראה המלאכים בהקיץ בראית העין, וביום, הדין הוא דכתיב ויהו שגאמר ויאמר יעקב פאשר ראם מחנה אלהים זה וגומר.

שואל, במה אשתמודע לון, במה הפיר אותם, ומשיב אלא חמא דאינון חוה אינון דחמא בחלמא, אלא שראה שהם היו אותם שראה בחלום, בניני כף קרא לון מחנים, משריין דאתחוו לעילא ומשריין דאתחוו לתתא.

להם מחנים (לא שהיו שני מחנות, אלא לרמוז שהם אותם שראה בלילה בחלום), המחנות שגראו למעלה (הינו בחלום) והמחנות שגראו למטה (הינו בהקיץ).

שואל, אמאי אתגליאו למפנע ליה, למה נגלו אליו להתחנן לו, ומשיב אלא שכינתא אזלא לגביה לנטלא לביתה, אלא השכינה הלכה אליו לקחת את ביתו (הינו שפשרה השכינה

מוסר

הדין והשורה לעלות רפואה למי שעובר והוא יתברך ויתעלה עובר על פשע במזיד ובמרד ובמעל להכעיס אל אדוניו, וקורא לו לשלום כמו שכתוב (ישעי' נז)

הלכה פסוקה

חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי. וכל בית שאין גשמעין בו דברי תורה בלילה אש אוכלתו שגאמר (איוב כ) כל חשך טמון לצפוניו תאכלתו אש לא גפח. כי דבר יי' בזה (במדבר טו) זה שלא השגיח על דברי תורה כל עיקר. וכן כל שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק או שקרא ושנה ופירש להבלי העולם והניח תלמודו וזנחו הרי זה בכלל בזה דבר יי'. אמרו חכמים כל המבטל את התורה מעושר סופו לבטלה מעוני וכל המקיים את התורה

בלחש במהרה הוא שוכח: ג אף על פי שמצוה ללמוד ביום ובלילה אין אדם לומד רוב חכמתו אלא בלילה, לפיכך מי שרצה לזכות בכתר התורה ויהר ללמוד בכל לילותיו ולא יאבד אפילו אחת מהן בשינה ואכילה ושתייה ושיחה וכיוצא בהן אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה. אמרו חכמים אין רגה של תורה אלא בלילה שגאמר (איכה ב) קומי רגיי בלילה. וכל העוסק בתורה בלילה חוטא של חסד גמשך עליו ביום שגאמר (תהלים מב) יומם יצוה ה'

ויצא ליום המישי

קצה

תרגום הזוהר

עליו, ומחפא ליה לבנימין לנטלא
ביתא עמיה דיעקב ברקא יאות,
והיא ממנת לו לבנימין שילד פדי
ליקח כל הבית (שנים עשר שבטים)

זוהר

לבנימין לנטלא ביתא עמיה דיעקב ברקא
יאות, וכדין כתיב (ירמיה ל) ושב יעקב ושקט
ושאנן ואין מחריד:

עם יעקב פראוי (ולכן שלחה המלאכים לבשר לו את בואה), וכדין כתיב ואז (פשיהוי כל שנים
עשר השבטים ביחד עם יעקב) נאמר (ירמיה ל) ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד:

מוסר

שלוש שלום לרחוק ולקרוב, ואדרבה עמו פדכתיב (שם ל) לכן יחפה ה'
הוא מצפה ומקנה אימתי ישוב להטיב לחוננכם וגו':

הלכה פסוקה

מעוני סופו לקיימה מעושר, וענין זה בשמחה ובטוב לכב מרב כל ועבדת את
מפורש בתורה הרי הוא אומר (דברים כח) אויבך ואומר (שם מ) למען ענותך וגו'
תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך להיטיבך באחריתך:

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת ויצא

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיָה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתְיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(מקץ דף קצ"ז ע"ב)

דְּבַר אַחַר עֲלָמָא דְאַתִּי אֶקְרִי נַעַם וְכֵן
אַתְעָר עֲלָמָא דְאַתִּי כָּל חִירוֹ וְכָל טִיבוֹ
וְכָל נְהוּרִין וְכָל חִירוֹ דְעֲלָמָא אַתְעָר וּבְגִינִי
כֵּן אַתְקָרִי נַעַם וְעַל דָּא תְּנִינָן חֵיבִין דִּיהוּן
בְּגִיחָנָם בְּשַׁעְתָּא דְעָאֵל שְׁבַתָּא נִיּוּחִין כְּלָהוּ

דְּבַר אַחַר עֲלָמָא דְאַתִּי אֶקְרִי נַעַם,
עוֹלָם הֵבֵא נִקְרָא נַעַם, וְכֵן
אַתְעָר עֲלָמָא דְאַתִּי כָּל חִירוֹ וְכָל
טִיבוֹ וְכָל נְהוּרִין וְכָל חִירוֹ דְעֲלָמָא
אַתְעָר, וְכַאֲשֶׁר נִתְעוֹרֵר עוֹלָם הֵבֵא
(לְהֵאִיר) כָּל הַשְּׂמֵחוֹת וְכָל הַטּוֹבוֹת
וְכָל הָאוֹרוֹת וְכָל חֲרוֹת שְׂבַעֲוֹלָם,

מִתְעוֹרְרִים, וּבְגִינִי כֵּן אַתְקָרִי נַעַם, וּמִשׁוּם זֶה נִקְרָא נַעַם, וְעַל דָּא תְּנִינָן חֵיבִין דִּיהוּן
בְּגִיחָנָם בְּשַׁעְתָּא דְעָאֵל שְׁבַתָּא נִיּוּחִין כְּלָהוּ, וְעַל זֶה לְמַדְנֵי הַרְשָׁעִים שְׁנַמְצָאִים בְּגִיחָנָם

מוסר

(מספר סדר היום דף פ"ט ב')

עֵיקָר הַתְּשׁוּבָה הַתְּפִלוֹת וְהַתְּחַנּוּנִים וּבִכְפֻרַת אִם מוֹרִיד דְמַעוֹת מַעֲיִנִי כִי וְדָאִי
לְשִׁפּוֹף שְׂיַחָה לְפָנֵי אֲדוֹן הָאֲדוֹנִים לֹא יִשׁוּבוּ רִיקָם וְתְשׁוּבַתוֹ מִתְקַבֵּלַת,

הלכה פסוקה

(הר"מ הלכות שבת פ"ג)

א תְּבַשִּׁיל שְׁלֹא בְּשַׁל כָּל צְרָבוֹ וְחִמּוּן תְּבַשִּׁיל שְׂבִשְׁל כָּל צְרָבוֹ וְכָל זְמַן שְׂמַצְמַק
שְׁלֹא הוֹחֲמוֹ כָּל צְרָבָן אוֹ הוּא יָפָה לוֹ, אִין מִשְׁהִין אוֹתוֹ עַל גְּבִי

זוהר

תרגום הזוהר

בשעה שנכנס השבת, נחים כלם, ואית להו חירות ונייחא, ויש להם חרות ומנוחה (פיין שנתעורר עולם הבא שנקרא נעם). בשעתא דנפיק שבתא אית לן לאתערא חידו עלאה עלנא דנשתויב מההוא עונשא דחייבייא דאתנדנו (ס"א דאהדרי) מההיא שעתא ולהלאה, ובשעה שיוצאת השבת יש לנו לעורר שמחה עלינוה עלינו (פדי שיתעורר אותו העולם הנקרא נעם עלינו) פדי שננצל מאותו הענש של הרשעים הנדונים מאותה השעה והלאה, ואית לן לאתערא ולימא ויש לנו להתעורר ולומר ויהי נעם יי אלהינו עלינו, דא הוא נעם עלאה חידו דכלא, זהו (עולם הבא הנקרא) נעם עליון שמחת כל, ועל דא ועל זה נאמר דרביה דרבי נעם וכל נתיבותיה שלום.

שואל, מאן נתיבותיה, מי הם נתיבותיה, ומשיב אליו אינון שבילין דנפקין מלעילא, אלו הם השבילים שיוצאים מלמעלה (והם השלשים ושנים נתיבות חכמה), ובלהו נקיט לון ברית יחידאי דאיהו אקרי שלום שלמא דביתא, וכלם לוקח אותם ברית (מדת היסוד) יחידאי, שהוא נקרא שלום, שלום הבית, ואעיל לון לימא רבא, ומכניס אותם למדת המלכות המקנה

מוסר

אפילו יהיה רשע גמור והרבה אשמה, המקום ברוך הוא ברחמיו חותר לו מחתרת לקבל תשובתו, ומסייעין אותו לטהר עצמו בשלימות ולא ישוב עוד לכסלה. ואם אין בו כח להתענות בכל יום יתענה בדילוגים ולא יאכל היום

הלכה פסוקה

האש בשבת אף על פי שהונח מבעוד יום גזירה שמא יחתה בגחלים כדי להשלים בשולו או כדי לצמקו, לפיכך אם גרף

ויצא ליום ששי

קצט

תרגום הזוהר

ים הגדול, כד איהו בתוקפיה, בעת שהוא בגבורתו (בתקף שליטתו). וכדין יהיב שלמא, ואז נותן לו שלום (שנעשה שלום בין החסדים והגבורות).

זוהר

רפא כד איהו בתוקפיה וכדין יהיב שלמא
הדא הוא דכתיב (משלי ג) וכל נתיבותיה
שלום:

הדא הוא דכתיב וזהו שנאמר (משלי ג) וכל נתיבותיה שלום:

מוסר

קרים כדי להסיר הפכדות מעליו. וינענע עצמו מפה ומפה ולא יעמוד במקום אחד פי הטיוול וההלוח בזה עיקר גדול. ולא יסיח דעתו כלל בדבר אחר חוץ מתפלות ותחינות או לימוד התורה והמצוה, ודבר נקל הוא למי שיעמוד עליו:

נפשו על חטאתיו. וההשקמה וההערכה בהם בבית הכנסת הוא ענין גדול. ויקום בזריות לשבח ולפאר ליוצר בראשית בזמירות ובקשות כאשר ראוי לעשות. ואם רואה עצמו מבולבב ומטורף מן השינה עד שאינו יכול לעמוד על רגליו מכוך גופו, ירחץ פניו ידיו ורגליו במים

הלכה פסוקה

בקש או בנבא או בנבא אין משהין בתוכו ולא על גביו ולא סומכין לו תבשיל שלא בשל כל צרפו או שבשל כל צרפו ומצטמק ויפה לו, הואיל והכלו חם ביותר אינו מסיח דעתו וחוששין שמא יחטה בזו האש המעוטה אף על פי שהוא אש קש ונבא או מכוסה:

בקש או בנבא או בגללי בהמה דקה שהרי אין שם גחלים בוערות הרי זה מתר לשהות עליה שהרי הסיח דעתו מזה התבשיל ואין גזרין שמא יחטה כאש: בבהמה דברים אמורים בכירה שהבלה מועט, אבל בתנור אף על פי שגרף האש או כסה באפר או שהסיקהו

